

Møte om lønnsforhandlingsstrategier

TEKST

Truls Talberg

PUBLISERT 1. juli 2005

I juni holdt Psykologforeningens Oslo-avdeling medlemsmøte på utestedet «Asylet». Oppmøtet var godt – fullt hus! De inviterte innlederne og problemstillingen «Lønnsforhandlingsstrategier: Løfte taket? Løfte gulvet? Solidaritet? Spydspiss? Hvilke konsekvenser har dette for lønn, makt og fagutøvelse?» bidro til oppmøtet. Forhandlingsleder Knut Aarbakke fra Akademikerne/Stat, generalsekretær Kari Kjenndalen fra Forskerforbundet og sjeføkonom Stein Reegård fra LOs samfunnspolitiske avdeling innledet. Inge-Arne Teigset, leder for NPF Oslo lokalavdeling, var ordstyrer. Teigset ledet møtet godt, og holdt oppe spørsmålet om det er sentrale eller lokale forhandlinger psykologer er best tjent med.

Alle innlederne brukte mye av sin tid til å orientere om organisasjonsstruktur og generelle forhold rundt sine egne posisjoner. Deretter gikk de noe inn på dagens spissede spørsmål. Ingen av innlederne tok klart standpunkt for hvorvidt sentralt eller lokalt oppgjør gir det beste lønnsresultatet for psykologer. Erfaring har vist at det ikke er entydige svar på spørsmålet om den ene eller den andre oppgjørsformen er best.

Det som nok en gang ble tydelig, var at påvirkning av «kakas» størrelse – ikke bare fordelingen av den – var viktig. «Kakas» størrelse er som regel bestemt før selve lønnsoppgjørene starter, og endring av denne må skje lang tid i forveien. Psykologenes «markedsverdi» og påvirkningskraft er derfor viktig, noe psykologene selv må uttrykke i alle sammenhenger. Det vil si at veien til høyere lønn kanskje er å finne i påvirkning av «kakas» størrelse enn i henholdsvis lokale eller sentrale forhandlinger.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 42, nummer 7, 2005, side

TEKST

Truls Talberg